

CAMINS OBERTS

Una Església que prega

Estimats diocesans,

La setmana passada reflexionàvem sobre la felicitat en referència al treball digne. Avui accentuem la joia que experimentem quan preguem. Qualsevol que es digui cristià i ho sigui de debò és algú que prega, és algú que entra en diàleg amb Déu. La pregària té a veure amb aquesta vinculació forta i espiritual amb Aquell que ens coneix, ens estima i ens acompanya. La pregària és com l'aire que respirem. Sense aire, morim; sense pregària, també. Una Església que prega no només es manté en vida, sinó que viu plenament i, per tant, viu en comunió amb Déu. Aquesta estreta relació amb Déu la reconeixem com a comunió, és a dir, com a felicitat.

Hi ha moltes maneres de pregar —petició, agraïment, lloança, intercessió—, però totes persegueixen la mateixa finalitat: la comunió amb Ell i amb la humanitat. L'Església aixeca la seva veu i obre el seu cor de bat a bat, com Moisés aixecava les mans ben amunt per vèncer les batalles més aspres. Sense la pregària, l'Església s'enfonsa, perquè es desconnecta de Déu. La pregària ens reviscola perquè ens dona la força que emana de Jesús mateix, sense situar en un lloc secundari la presència de l'Esperit.

Tothom pot pregar. I, encara més, la pregària es cultiva a partir de petits detalls. La vida litúrgica, plena de detalls, és decisiva, però també ho és

la disponibilitat d'obrir el propi cor a Déu i als germans. Els qui preguen són els qui es predisposen a viure atents; així descobreixen la presència del Regne i anticipen la seva arribada.

Alguns cops m'han preguntat: «Com sap l'Església que prega bé?». És obvi que, quan parlem de la correcció, no ens referim únicament a una formulació externa —tot i que la litúrgia ha de ser sempre respectada tal com ha de ser—, perquè les formes sempre expressen un fons i cal no perdre mai ni l'equilibri ni la bona pedagogia. De fet, ens remetem a una vivència verificable. La pregària, que per a Jesús sempre anticipava qualsevol acció, és l'avantsala de l'encontre amb Déu, el Pare, i és el moment del discerniment: «Senyor, què vols de mi?».

sempre està amb ella. Una Església feliç surt d'ella mateixa per situar-se en el lloc de la humanitat més ferida, més perduda. Una Església feliç és la que, gràcies a la pregària, sap entregar-se, és a dir, vincular-se amb els més necessitats per fer camí amb ells, perquè ells són els preferits de Déu. Per això és tan decisiva la pregària, perquè oferir-se generosament no és quelcom immediat. Una Església feliç prega perquè sap que, més enllà de la correcció d'una manera externa, cal vetllar per un fons, un contingut, que és l'evangeli mateix i que gira sempre al voltant de l'Amor.

Amb la meva benedicció i afecte,

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

Aquesta és la qüestió que l'Església no perd mai de vista.

Tota la vida de Jesús gira entorn de la seva estreta relació amb Déu, el Pare. Fins al punt que desvetlla l'interès dels seus amics: «Senyor, com hem de pregar?». Jesús ofereix un magnífic resum amb el *parenostre*. Tota la vida de Jesús es transforma, doncs, en un joïós oferiment continu. Vet aquí la clau de la pregària: l'alegria, la fidelitat i la senzillesa. L'Església que prega així, posant Déu al seu centre, prega bé perquè no es mira a ella mateixa, no es lamenta ni tampoc s'enorgulleix de la seva realitat.

Una Església feliç és aquella que no perd mai l'horitzó, aquella que sap navegar per mars insospitats, sabent que Déu

NOTÍCIES

Els darrers documents del Sínode, ja en català

Els darrers documents per ajudar les esglésies locals a viure amb profunditat la fase d'implementació del camí sinodal, publicats recentment per la Conferència Episcopal Espanyola, ja es poden consultar en català. Els textos —*Corresponsabilitat diferenciada* i *La formació de deixebles missioners en l'estil sinodal*— donen continuïtat als materials publicats anteriorment i ofereixen orientacions per continuar avançant com a Església sinodal: de comunió, participació i missió.

Des de la Conferència Episcopal Tarraconense s'ha fet una traducció que podeu trobar també al web del Bisbat.

Amb aquests recursos, es convida totes les comunitats cristianes, moviments i institucions eclesials a discernir junts els passos concrets per fer realitat el que el Sínode ha anat proposant aquests anys: una Església que escolta, camina unida i es compromet amb la missió evangelitzadora.

CAMINOS ABIERTOS

Una Iglesia que reza

Queridos diocesanos,

La semana pasada reflexionábamos sobre la felicidad en referencia al trabajo digno. Hoy acentuamos la alegría que experimentamos cuando rezamos. Cualquiera que se diga cristiano y lo sea de verdad es alguien que reza, es alguien que entra en diálogo con Dios. La oración tiene que ver con esta vinculación fuerte y espiritual con Aquel que nos conoce, nos ama y nos acompaña. La oración es como el aire que respiramos. Sin aire, morimos; sin oración, también. Una Iglesia que reza no solo se mantiene con vida, sino que vive plenamente y, por tanto, vive en comunión con Dios. Esta estrecha relación con Dios la reconocemos como comunión, es decir, como felicidad.

Hay muchas maneras de rezar —petición, agradecimiento, alabanza, intercesión—, pero todas persiguen la misma finalidad: la comunión con Él y con la humanidad. La Iglesia alza su voz y abre su corazón de par en par, como Moisés levantaba las manos bien alto para vencer las batallas más duras. Sin la oración, la Iglesia se hunde, porque se desconecta de Dios. La oración nos reaviva porque nos da la fuerza que emana del mismo Jesús, sin relegar a un segundo plano la presencia del Espíritu.

Todo el mundo puede rezar. Y, aún más, la oración se cultiva a partir de pequeños detalles. La vida litúrgica, llena de detalles, es decisiva, pero también lo es la disponibilidad para abrir el propio corazón a Dios y a los hermanos. Quienes rezan son quienes se predisponen a vivir atentos; así descubren la presencia del Reino y anticipan su llegada.

Algunas veces me han preguntado: «¿Cómo sabe la Iglesia que reza bien?». Es obvio que, cuando hablamos de la corrección, no nos referimos únicamente a una formulación externa —aunque la liturgia debe ser siempre respetada como corresponde—, porque las formas siempre expresan un fondo y no hay que perder nunca ni el equilibrio ni la buena pedagogía. De hecho, nos remitimos a una vivencia verificable. La oración, que para Jesús siempre anticipaba cualquier acción, es la antesala del encuentro con Dios, el Padre, y es el momento del discernimiento: «Señor, ¿qué quieres de mí?». Esta es la cuestión que la Iglesia nunca pierde de vista.

Toda la vida de Jesús gira en torno a su estrecha relación con Dios, el Padre. Hasta el punto de despertar el interés de sus amigos: «Señor, ¿cómo debemos rezar?». Jesús ofrece un magnífico resumen con el padrenuestro. Toda la vida de Jesús se transforma, pues, en una gozosa ofrenda continua. He aquí la clave de la oración: la alegría, la fidelidad y la sencillez. La Iglesia que reza así, poniendo a Dios en su centro, reza bien porque no se mira a sí misma, no se lamenta ni tampoco se enorgullece de su realidad.

Una Iglesia feliz es aquella que nunca pierde el horizonte, aquella que sabe navegar por mares insospechados, sabiendo que Dios siempre está con ella. Una Iglesia feliz sale de sí misma para situarse en el lugar de la humanidad más herida, más perdida. Una Iglesia feliz es la que, gracias a la oración, sabe entregarse, es decir, vincularse con los más necesitados para caminar con ellos, porque ellos son los preferidos de Dios. Por eso es tan decisiva la oración, porque ofrecerse generosamente no es algo inmediato. Una Iglesia feliz reza porque sabe que, más allá de la corrección de una forma externa, hay que velar por un fondo, un contenido, que es el evangelio mismo y que gira siempre alrededor del Amor.

Con mi bendición y afecto,

† Daniel Palau Valero
Obispo de Lleida

La diòcesi engega el curs amb nou Pla Pastoral diocesà

La Catedral Nova de Lleida va acollir, el passat 30 de setembre, la Jornada de l'Enviament, la celebració amb què el Bisbat de Lleida dona inici al nou curs pastoral. La trobada, presidida pel bisbe de Lleida, Mons. Daniel Palau, va aplegar fidels, preveres, religiosos i religioses i agents de pastoral de diferents parròquies i realitats de la diòcesi, i va servir, entre altres, per presentar el nou Pla Pastoral diocesà, que porta per títol «L'acompanyament com a camí». El Pla és fruit del procés de reflexió i discerniment compartit durant el darrer curs, i recull especialment el treball de l'Assemblea Diocesana del passat mes de maig, així com el de l'assemblea de 2025 i el posterior treball del Consell Pastoral Diocesà. Podeu consultar-lo al web del Bisbat.

El nou Pla situa l'acompanyament com a eix vertebrador de l'acció pastoral i proposa avançar cap a una Església més propera, comunitària, corresponsable i missionera. Aquesta voluntat d'acompanyament s'estén més enllà de les parròquies i vol arribar també a les diferents realitats socials, educatives, sanitàries i solidàries presents al territori, tant en l'àmbit urbà com en el rural. En aquest camí, el Pla aposta per l'Acció Catòlica com a element vertebrador de la vida diocesana, reforçant la corresponsabilitat de tots els batejats i especialment el paper dels

laics en la missió de l'Església. Al mateix temps, posa l'accent en les comunitats parroquials, la vida espiritual, la formació, el servei als més necessitats i la necessitat d'integrar la fe en la vida quotidiana.

Durant la Jornada de l'Enviament, que va omplir la nau central

de la Catedral, també es va fer un reconeixement especial a la tasca de tots els animadors i animadores de comunitat, en una trobada per començar el nou curs com una comunitat viva, cridada a l'esperança i a ser missionera en el dia a dia.

Gran concert d'orgue de Montserrat Torrent

L'organista Montserrat Torrent, de 100 anys, va ser la gran protagonista del con-

cert que va tenir lloc a la Catedral el passat 28 de setembre, en una de les actuacions més esperades

de la 28a edició del Festival Orgues de Ponent i del Pirineu, que organitza l'Associació Amics de l'Orgue de Lleida, amb Miquel González al capdavant. El festival recorre diversos escenaris de la geografia lleidatana i pirinenca fins al mes de desembre.

Torrent, que continua ben activa malgrat els problemes auditius que pateix des de fa temps, va interpretar un repertori amb peces dels segles XVII i XVIII de compositors com Aguilera de Heredia, Correa de Arauxo, Pablo Bruna o Narcís Casanoves. En acabar el concert, va baixar des de l'orgue fins al presbiteri, on va rebre la calorosa ovació del públic assistent.

90 anys del martiri del beat Francesc Castelló

L'església de Sant Pere de Lleida i el Cementiri Municipal han acollit, un any més, els actes commemoratius del martiri del beat Francesc Castelló —que enguany compleix 90 anys—, coincidint amb la celebració de la seva festa, el 28 de setembre, i amb la data de la seva mort, la matinada del 29 de setembre de 1936.

L'església de Sant Pere va acollir l'Eucaristia de la festa del beat, que també commemora enguany els 25 anys de la seva beatificació pel papa Joan Pau II. La celebració, organitzada conjuntament per la Comissió de

actes commemoratius del 90è aniversari dels màrtirs de Lleida. En acabar la celebració, Conxita López, secretària del Secretariat de les Causes dels Sants de Lleida, va informar sobre l'estat del procés de beatificació de 169 màrtirs, iniciat l'any 2003 i presentat al Dicasteri per a les Causes dels Sants a Roma el 2006, a l'espera de la decisió final de Roma.

Canonització del Beat i el Secretariat dels Màrtirs de Lleida, va ser precedida de l'exposició del Santíssim i del res del sant Rosari.

L'endemà, 29 de setembre, el Cementiri de Lleida va acollir els

Sant Vicenç de Paül al Carme

L'església de la Mare de Déu del Carme va celebrar durant el darrer cap de setmana de setembre la festivitat de Sant Vicenç de Paül amb les dues branques de la Família Vicenciana que actualment són presents a Lleida: l'Associació de la Medalla Miraculosa i el voluntariat de l'Associació Internacional de la Caritat (AIC).

Amb motiu de la celebració, els membres de la Família Vicenciana van visitar l'exposició «Descobrim el Carme», que repassa els orígens de la parròquia i la seva història, i mostra alguns dels elements patrimo-

nials de l'església i, a continuació, tot el grup va participar en l'Eucaristia dominical, presidida per Mn. Xavier Navarro, rector de la parròquia.

Mor Manolo Rodríguez, venerable dels Portants de Sant Llorenç

Manolo Rodríguez, venerable de la Pia Unió de Portants del Sant Crist de Sant Llorenç, va morir el passat 24 de setembre. Rodríguez va ser el primer responsable del Secretariat de Confraries del Bisbat de Lleida i un laic molt actiu a la parròquia de Sant Andreu. Els Portants del Sant Crist de Sant Llorenç són una de les entitats participants de la Setmana Santa lleidatana, especialment pel tradicional viacrucis que celebren cada Divendres Sant a la Seu Vella i per la seva participació en els actes de la Setmana Santa. El funeral va celebrar-se el 26 de setembre a la parròquia de Sant Llorenç.

REFLEXIONS

L'amor no manipula

«L'amor tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta» (1Co 13,7). Les paraules de sant Pau descriuen un amor que fa créixer la persona, no pas un amor que l'empetiteix. M'he trobat a les xarxes socials amb un vídeo que explicava un perill que s'ha d'evitar en una relació de parella. Avui es parla cada vegada més d'una forma de manipulació emocional coneguda amb el nom anglès de *gaslighting*, que també pot aparèixer en la vida matrimonial i familiar.

No es tracta simplement de mentir o de discutir. La manipulació emocional consisteix a fer que l'altre dubti del que veu, del que sent o fins i tot del que recorda. Qui manipula canvia els fets, es presenta sempre com a víctima, minimitza els sentiments de l'altre o li fa creure que exagera. A poc a poc, la persona manipulada acaba demanant perdó per coses que no ha fet o desconfiant del seu propi criteri.

El matrimoni cristià no es pot edificar sobre la por, la confusió o el domini. L'amor veritable busca el bé de l'altre i respecta profundament la seva dignitat. Els esposos estan cridats a ser companys de camí, no adversaris; suport mutu, no jutges; refugi segur, no motiu d'inseguretat.

Per això, la comunicació sincera és una necessitat i no un luxe. Parlar amb veritat, escoltar amb paciència, reconèixer els propis errors i demanar perdó quan cal, enforteix la confiança. També és important que cadascú pugui expressar lliurement les seves preocupacions i els seus sentiments sense por de ser ridiculitzat o menyspreat.

El respecte no admet rebaixes. Es pot pensar de manera diferent, però mai utilitzar les diferències per humiliar o controlar l'altre. Allà on hi ha respecte, floreix la confiança; on hi ha manipulació, l'amor es marceix. El sagrament del matrimoni és una escola d'amor autèntic. Crist ensenya als esposos a estimar-se com Ell estima: amb veritat, llibertat i entrega.

Demanem a la Sagrada Família que les nostres llars cristianes siguin llocs on ningú no hagi de dubtar de la seva dignitat ni de l'afecte que rep, perquè l'amor de Déu mai no manipula: il·lumina, allibera i fa créixer.

Mn. Josep Ramon Pérez

Canonge de la Catedral de Barcelona

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,1-10 / Sl 99 / Lc 12,13-21]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prevs. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada, 1694 - Roma, 1775), prev. fund. dels Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

20. ■ Dimarts [Ef 2,12-22 / Sl 84 / Lc 12,35-38]. Sant Andreu de Creta, monjo; sant Artemi, militar mr.; santa

Irene, vg. i mr.; beat Contardo Ferrini, professor seglar.

21. ■ Dimecres [Ef 3,2-12 / Sl: Is 12 / Lc 12,39-48]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. X); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (Cayo), soldat, mr.; santa Celina, mare de sant Remigi; Urgell: Sant Joan de Capestrano, prev.

22. ■ Dijous [Ef 3,14-21 / Sl 32 / Lc 12,49-53]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan; santes Nunila i Alòdia, germanes vgs. i mrs.

a Ossa; sant Joan Pau II, papa (1978-2005).

23. ■ Divendres [Ef 4,1-6 / Sl 23 / Lc 12,54-59]. Urgell: □ Dedicació de la Catedral; sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens; sants Servand i Germà, màrtirs a Cadis; santa Oda, vg.

24. □ Dissabte [Ef 4,7-16 / Sl 121 / Lc 13,1-9]. Sant Antoni Maria Claret (Sallent, 1807 - Fontfeda, 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. dels Missioners del Cor de Maria, a Vic

(CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Matirià, mr.

25. ■ Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 22, 21-27 / Sl 17 / 1Te 1,5c-10 / Mt 22, 34-40]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cisterenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Col·lell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

Diumenge XXIX de durant l'any (A)

COMENTARI

«Sabem que dieu sempre la veritat»

Sempre pot resultar complicada la relació entre religió i política. És evident que la política ha de tenir unes motivacions ètiques, però no es pot identificar amb cap religió concreta. Avui li plantegen a Jesús aquest tema amb una pregunta aparentment innòcua però, com diu l'evangelista, volien *sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora*. La pregunta: *És lícit o no de pagar tribut al Cèsar?* Si diu que sí el poden titllar d'amic de la potència dominadora, de Roma, dels invasors; però si diu no, aleshores el poden titllar d'enemic de Roma i denunciar-lo com a revolucionari... Jesús, coneixent la seva maldat, diu clarament: *Retorneu al Cèsar això que és del Cèsar i a Déu, allò que és de Déu*. Són dos àmbits diferents. Evident que per damunt de tot està Déu; mai cap autoritat humana no s'hi pot comparar. Els fariseus no accepten la seva autoritat en no rebre Jesús. La primera lectura d'avui ho diu clarament: *Jo soc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu... Jo soc el Senyor. No n'hi ha d'altre*. El gran pecat ha estat sovint divinitzar els governants, tenir-los o tractar-los com a déus (com feien les monedes romanes), quan de Déu només n'hi ha un que està per damunt de tots els governants, homes i dones al cap i a la fi. Ara bé, sí que cal també donar a les autoritats allò que ens poden demanar: respecte, pagament dels nostres impostos, col·laborar tots junts a una vida social, pública, justa per a tothom, especialment pels més pobres i menyspreats: aquí hi hem de ser tots, cadascú evidentment dins de les nostres idees, que mai no poden anar contra els més vulnerables i necessitats. La moneda pertany al Cèsar, però nosaltres pertanyem a Déu. Fixem-nos també en el gran elogi que fan de Jesús (tot i que ho fan amb mala idea): *Sabem que dieu sempre la veritat i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense miraments per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes*. Poden dir el mateix de nosaltres? Mirem de dir sempre la veritat sense miraments per ningú, sigui qui sigui?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 45,1.4-6)

El Senyor pren Cir, el seu ungít, per la mà dreta, i el condueix per sotmetre-li les nacions i deixar desarmats els reis, per obrir-li les ciutats, perquè no trobi tancades les portes. El Senyor li diu: «Per amor de Jacob, el meu servent, d'Israel, el meu elegit, et crido pel teu nom, et dono un títol honorós, tot i que no em coneixes. Jo soc el Senyor, no n'hi ha d'altre. Fora de mi no hi ha cap Déu. Sense que em coneguessis t'he fet prendre les armes perquè sàpiguen de llevant fins a ponent que no hi ha ningú fora de mi. Jo soc el Senyor. No n'hi ha d'altre.»

► Salm responsorial (95)

R. *Doneu al Senyor honor i majestat.*

Canteu al Senyor un càntic nou, / canteu al Senyor, arreu de la terra. / Conte a totes les nacions la seva glòria, / conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

El Senyor és gran, és digne d'ésser lloat, / és més temible que tots els déus; / perquè els déus dels pobles són no-res, / però el Senyor ha fet el cel. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles, / doneu al Senyor honor i majestat, / tributeu al Senyor l'honor del seu nom. / Entreu als seus atris, portant-li ofrenes. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat. / Que tremoli davant d'ell tota la terra. / Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!» / Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

► Primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,1-5b)

Pau, Silvà i Timoteu, a la comunitat de Tessalònica, reunida per Déu Pare i per Jesucrist, el Senyor. Us desitgem la gràcia i la pau. Sempre donem gràcies a Déu per tots vosaltres i us recordem en les nostres pregàries. No deixem mai de recordar davant Déu, Pare nostre, com la vostra fe treballa per propagar-se, la vostra caritat no es cansa de fer el bé, i la vostra esperança en Jesucrist, el nostre Senyor, aguanta les adversitats. Germans, estimats de Déu: sabem de cert que ell us ha elegit, perquè quan us anunciàvem l'evangeli, no predicàvem només de paraula, sinó amb obres poderoses, amb dons de l'Esperit Sant, i amb molta convicció.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 22,15-21)

En aquell temps, els fariseus planejaren la manera de sorprendre Jesús en alguna paraula comprometedora, i li enviaren alguns dels seus i dels partidaris d'Herodes a dir-li: «Mestre, sabem que dieu sempre la veritat, i que ensenyeu de debò els camins de Déu, sense miraments per ningú, sigui qui sigui, ja que no obreu per complaure els homes. Digueu-nos, doncs, què en penseu, d'això?: És lícit o no, de pagar tribut al Cèsar?» Jesús, que s'havia adonat de la seva malícia, els respongué: «Hipòcrites, per què proveu de comprometre'm? Ensenyeu-me la moneda del tribut.» Ells li ensenyaren una moneda romana, i Jesús els preguntà: «De qui és aquesta figura i el nom que hi ha escrit?» Li diuen: «Del Cèsar.» Jesús els respon: «Doncs, retorneu al Cèsar això que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 45,1.4-6)

Esto dice el Señor a su Ungido, a Ciro: «Yo lo he tomado de la mano, para doblegar ante él las naciones y desarmar a los reyes, para abrir ante él las puertas, para que los portales no se cierren. Por mi siervo Jacob, por mi escogido Israel, te llamé por tu nombre, te di un título de honor, aunque no me conocías. Yo soy el Señor y no hay otro; fuera de mí no hay dios. Te pongo el cinturón, aunque no me conoces, para que sepan de Oriente a Occidente que no hay otro fuera de mí. Yo soy el Señor y no hay otro».

► Salmo responsorial (95)

R. *Aclamad la gloria y el poder del Señor.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / cantad al Señor, toda la tierra. / Contad a los pueblos su gloria, / sus maravillas a todas las naciones. R.

Porque es grande el Señor, / y muy digno de alabanza, / más temible que todos los dioses. / Pues los dioses de los gentiles no son nada, / mientras que el Señor ha hecho el cielo. R.

Familias de los pueblos, aclamad al Señor, / aclamad la gloria y el poder del Señor, / aclamad la gloria del nombre del Señor, / entrad en sus atrios trayéndole ofrendas. R.

Prostraos ante el Señor en el atrio sagrado, / tiemble en su presencia la tierra toda. / Decid a los pueblos: «El Señor es rey, / él gobierna a los pueblos rectamente». R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 1,1-5b)

Pablo, Silvano y Timoteo a la Iglesia de los Tesalonicenses, en Dios Padre y en el Señor Jesucristo. A vosotros, gracia y paz. En todo momento damos gracias a Dios por todos vosotros y os tenemos presentes en nuestras oraciones, pues sin cesar recordamos ante Dios, nuestro Padre, la actividad de vuestra fe, el esfuerzo de vuestro amor y la firmeza de vuestra esperanza en Jesucristo nuestro Señor. Bien sabemos, hermanos amados de Dios, que él os ha elegido, pues cuando os anuncié nuestro evangelio, no fue solo de palabra, sino también con la fuerza del Espíritu Santo y con plena convicción.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 22,15-21)

En aquel tiempo, se retiraron los fariseos y llegaron a un acuerdo para comprometer a Jesús con una pregunta.

Le enviaron algunos discípulos suyos, con unos herodianos, y le dijeron:

«Maestro, sabemos que eres sincero y que enseñas el camino de Dios conforme a la verdad, sin que te importe nadie, porque no te fijas en apariencias.

Dinos, pues, qué opinas: ¿es lícito pagar impuesto al Cèsar o no?». Comprendiendo su mala voluntad, les dijo Jesús: «Hipócritas, ¿por qué me tentáis? Enseñadme la moneda del impuesto».

Le presentaron un denario. Él les preguntó: «¿De quién son esta imagen y esta inscripción?». Le respondieron: «Del Cèsar». Entonces les replicó: «Pues dad al Cèsar lo que es del Cèsar y a Dios lo que es de Dios».